

ningen, og fik ordnet dette Forhold paa den Maade, at man samtidig fik et nogenlunde ordentligt Lokale; andre har herimod indvendt, at Amtstuen ligger i en Udkant af Byen, og har ønsket en mere central Beliggenhed. Jeg vil gerne henlede rette vedkommendes Opmærksomhed paa dette Forhold. Som det er i Øjeblikket, kan det ikke vedblive at gaa; hvad enten man vil gaa den ene eller den anden Vej, bør der i hvert Tilfælde ske en Forandring.

Desuden har jeg et Spørgsmaal at rette til den højtærede Statsminister i hans Egenskab af Justitsminister; det vedrører Jurisdiktionerne. Retsplejereformen medfører, at nogle Jurisdiktioner er nedlagte og samlede under et Centralsted; dette gælder f. Eks. Rødby Jurisdiktion. Nu forlyder det, at man fra Justitsministeriets Side tænker paa at fremsætte Forslag om Ændring i saa Henseende, gaaende ud paa at imødekomme visse Jurisdiktioner, som er blevet foreslaaet nedlagt, og som Befolkningen i vedkommende By og vedkommende Egn lægger Vægt paa at bevare. Jeg vilde henstille, at hele Spørgsmaalet om de saaledes nedlagte Jurisdiktioner maatte komme til Behandling og Afgørelse under eet, saaledes at man var fri for Vilkaarligheder, og saaledes at den Befolkning, der er interesseret i Ordningen, saa hurtigt som muligt kan faa at vide, hvorledes den staar i det. For mange af disse Byers Vedkommende er det en betydningsfuld Sag. Det er ogsaa en betydningsfuld Sag for Nabobyerne, og Spørgsmaalet har givet Anledning til megen Gnidningsmodstand mellem de forskellige Byer, der er interesserede deri, og denne Gnidning vil vare ved, saa længe Spørgsmaalet ikke er endeligt ordnet. Det vilde derfor være meget ønskeligt og overmaade formaalstjenligt, om man kunde naa til en samlet Overvejelse af disse Sager, saaledes at man ikke tager Sagen stykkevis, men under eet.

Dernæst har jeg nogle Bemærkninger om Postloven og Postgangen. Det er ikke her Stedet at tale om den sidste Postlov, som paa en saa fortrinlig Maade belaster Ugepressen med meget betydelige Udgifter og ganske ensidigt belaster denne. Det hørte jo hjemme under Behandlingen af den nævnte Lov. Men selve Postens Udsendelse, Omdelingen af Blade og Breve, maa dog formentlig komme ind under, hvad man beskæftiger sig med under en Finanslovbehandling. Jeg vil da nævne, at der er et Par Poststeder lige udenfor Kongens København, som endnu i Aaret 1918 har en Postforbindelse med denne By, der virker paa en saadan Maade, at Beboerne ikke

kan faa de samme Dag udkomne Blade. Og det er ikke en ganske lille Flække eller en ganske lille By i en eller anden Afkrog, det her drejer sig om, men det er hele Distriktet ude omkring Slangerup. Der er Stillingen denne, at de Blade, der udkommer herinde om Morgenen, kommer til Slangerup, efter at Postbudene er gaaet ud, og Abonnenterne derude maa altsaa finde sig i at faa deres Aviser 24 Timer senere. Dette Forhold er ogsaa i høj Grad generende for Forretningsfolk, baade for Forretningsfolk derude og for Forretningsfolk i den øvrige Del af Landet. Forsinkelser af denne Art maa kunne hindres. Jeg vil henstille, at man fra Administrationens Side gør, hvad der kan gøres i saa Henseende. Jeg tror, at de nødvendige Foranstaltninger maa træffes igennem Konference med det Jernbaneselskab, som har med Slangerupegnen at gøre — populært kaldet Slangerupbanen —, der har indrettet Toggangen paa en saadan Maade, at det, trods forskellige Henvendelser, bl. a. fra mig, har været ganske umuligt at faa dette urimelige Forhold ændret.

Men ikke alene i Slangerup er det galt. Der er ogsaa mærkelige Tilstande, hvad Postvæsenet angaar, andre Steder her paa Sjælland ikke langt fra Hovedstaden. Jeg skal saaledes nævne, at i hele Horns Herred, paa Skibby-Egnen i alt Fald, er Stillingen den, at Landposterne udgaar saa sent fra Skibby, at de ikke kan komme tilbage til det Tidspunkt, da Postautobilen afgaar til Roskilde, og Følgen deraf bliver, at Breve til Jylland og Fyn og til alle Landdistrikter paa Sjælland først udbringes efter to Dages Forløb. At et Brev skal være to Gange 24 Timer undervejs for at naa fra Skibby-Egnen til Roskilde-Egnen, d. v. s. et Par Mil, det er dog ganske urimeligt. Man forhøjer Porto for Brevkort, og man forhøjer Porto for Forsendelsen af Aviser — i den Henseende maa jeg sige, at den højtærede Trafikminister har været en Mand, der ikke har sparet os, han har været ganske dyr. Men naar man skal betale disse mange Penge og Udgifterne forøges til den Grad, maa man formentlig til Gengæld kunne forlange, at Breve ikke er to Gange 24 Timer om en Strækning paa 2 Mil, kunne forlange, at den københavnske Morgenpresse maatte kunne blive uddelt et Par Mil udenfor København i rimelig Tid. Det synes mig at være ganske rimelige Krav, og jeg har derfor ønsket at benytte denne Lejlighed, hvor man taler til en større Offentlighed, til at henlede Opmærksomheden paa de ganske uanstændige Tilstande, der hersker paa dette Omraade.